

Arrest

nr. 79 712 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2012 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 december 2011 tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007 wordt aan

de persoon die verklaart te heten G. A. + 1 kind
G. M., ° (...)

geboren te (...) , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/10/10 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het EVRM. Verder verwijt verzoekster de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel voert verzoekster aan wat volgt:

4.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing (bijlage 13 quinquies), genomen ten aanzien van de verzoekster een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekster mede te delen dat zij en haar dochter het grondgebied dienen te verlaten.

4.1.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.1.2. Dat de bestreden beslissing eveneens kennelijk onzorgvuldig is en een manifeste schending uitmaakt van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen. derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

4.2. De verzoekster heeft ernstige redenen om de vernietiging te vragen van de uitwijzingsbeslissing.

De dochter van de verzoekster lijdt aan een zware bilaterale hypoacusie waardoor zij geen gevolg kan geven aan het uitwijzingsbevel.

Het moge duidelijk zijn dat het uitwijzingsbevel verknocht is met het regularisatiedossier in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

- Het uitwijzingsbevel werd immers pas op datum van 05/12/2011 genomen, zijnde meer dan een jaar na het eindarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de asielpcedure op datum van 14/10/2010.

- Het uitwijzingsbevel werd onmiddellijk genomen na de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

BESLUIT Hoewel het uitwijzingsbevel uitdrukkelijk motiveert dat deze wordt gegeven omwille van het eindarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 14/10/2010, is het duidelijk dat

deze werd genomen naar aanleiding van de weigeringsbeslissing in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet dd; 14/11/2011.

4.2.1. In het regularisatiedossier conform art. 9ter Vreemdelingenwet is de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel niet zorgvuldig en onredelijk geweest zodat de beslissing van uitwijzing onregelmatig is.

Er kan waargenomen worden dat de arts-adviseur en de Dienst Vreemdelingenzaken 3 jaar na de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet stellen dat er onvoldoende medische gegevens voorliggen om het risico te beoordelen.

Met andere woorden, het duurt 3 jaar om tot dit besluit te komen.

4.2.2. Nochtans stelt art. 9ter Vreemdelingenwet overduidelijk dat bijkomende medische informatie kan ingewonnen worden. Het getuigt van een onzorgvuldige houding om bij een onvolledig medisch dossier te besluiten om geen bijkomende informatie in te winnen bij de betrokken personen en artsen, maar de aanvraag als ongegrond af te sluiten.

4.2.3. Het is nochtans aan de arts-adviseur én de Dienst Vreemdelingenzaken om het (medisch) risico op correcte te wijzen in te schatten. Door aan de verzoekster niet de gelegenheid te bieden deze medische informatie via de artsen te bezorgen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich onzorgvuldig gedragen en wordt thans ten onrechte een uitwijzingsbevel genomen.

Een loutere verwijzing naar een onvolledig medisch dossier kan evident niet als afdoende motivering beschouwd worden. Inderdaad, hoe kan de arts-adviseur, bij de vaststelling over een onvolledig medisch dossier te beschikken, een correct en volledig advies omtrent de aandoening van de verzoekster verlenen als er geen bijkomende medische informatie wordt ingewonnen.

Op deze wijze onderzoeken de arts-adviseur én de Dienst Vreemdelingenzaken nergens het risico in de zin van art. 9ter Vreemdelingenwet, noch de toegankelijkheid en de betaalbaarheid van de gespecialiseerde diensten in het land van herkomst.

Als de verwerende partij hierdoor ten onrechte een beslissing van ongegrondheid nam in toepassing van art 9ter Vreemdelingenwet is ook de uitwijzingsbeslissing ten onrechte aan de verzoekster betekend

De ene beslissing vloeit immers voort uit de andere.

Zonder de (onterechte) beslissing van ongegrondheid in toepassing van art 9ter Vreemdelingenwet zou verzoeksters verblijfsrecht niet beëindigd zijn en zou aan de verzoeker niet de bestreden beslissing van uitwijzing betekend zijn.

Als bij eindarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de annulatiebevoegdheid zou blijken dat de weigeringsbeslissing in toepassing van art 9ter Vreemdelingenwet onrechtmatig inderdaad is dan is dat evident ook het geval voor de huidige bestreden beslissing van uitwijzing aangezien die voortvloeit uit de verblijfstoestand die te wijten is aan de beslissing conform art 9ter Vreemdelingenwet.

Er kan derhalve besloten worden dat de motivering in dat geval niet draagkrachtig is en dat de beslissing dientengevolge dient vernietigd te worden."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Waar verzoekster de schending aanvoert van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur", terwijl zij niet duidelijk maakt welk algemeen rechtsbeginsel of algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht naast het zorgvuldigheidsbeginsel, voert zij dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze aan. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij de schending opwerpt van artikel 3 van het EVRM, zonder evenwel aan te geven op welke wijze het bestuur deze bepaling met de voeten zou hebben getreden.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 75, § 2 en 81 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing heeft genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalde ten tijde van de bestreden beslissing wat volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalde ten tijde van de bestreden beslissing wat volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Verzoekster betwist niet dat de Raad bij arrest nr. 49.502 van 14 oktober 2010 de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2010 heeft bevestigd, waarin verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij niet beschikte over een geldig paspoort met geldig visum. De Raad dient vast te stellen dat in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn, en dat de gemachtigde in redelijkheid tot de beslissing is gekomen om op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet en in toepassing van artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat het arrest van de Raad van 14 oktober 2010 en de bestreden beslissing chronologisch niet meteen op elkaar volgen verhindert niet dat de verwerende partij ten allen tijde kan vaststellen dat de asielpprocedure van verzoekster is afgesloten en dat zij niet over de in artikel 7, eerste lid, 1° bedoelde documenten beschikt.

2.5. In de mate dat verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert waar zij de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing verknocht is met de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, en de verwerende partij bij het nemen van laatstgenoemde beslissing niet zorgvuldig en onredelijk is geweest, zodat de huidige bestreden beslissing eveneens onrechtmatig is, kan zij niet worden gevolgd. Daargelaten de vaststelling dat deze verknochtheid geenszins is aangetoond en het middelonderdeel alleen al niet kan worden aangenomen omdat het gericht is tegen een beslissing die niet met het huidige beroep wordt aangevochten, dient erop gewezen dat bij arrest van de Raad nr. 79 711 van 20 april 2012 wordt vastgesteld dat de middelen die verzoekster aanvoerde ter vernietiging van de beslissing van 14 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, ongegrond zijn, zodat het beroep tegen voormelde beslissing wordt verworpen. Verzoeksters argument dat de bestreden beslissing onrechtmatig is daar zij

voortvloeit uit een onrechtmatige weigeringsbeslissing inzake artikel 9ter, kan dan ook niet worden aangehouden.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS